

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "B." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.

przeciwko C. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 stycznia 2019 r., sygn. akt I AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki B. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 stycznia 2019 r., I AGa (...), Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na podstawie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, Nr 6, poz. 100 oraz z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego, o oczywistej zasadności wniesionej skargi przesądza dokonanie przez Sąd Apelacyjny błędnej wykładni umowy ubezpieczenia, prowadzące do odmowy zasądzenia świadczenia z tego tytułu na rzecz powódki. Wskazano w szczególności na dokonanie interpretacji umowy na korzyść ubezpieczyciela (pozwanej), a równocześnie na naruszenie w tym zakresie art. 65 k.c. w powiązaniu z art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 895 – dalej jako „ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej”).

Twierdzenia te nie pozwalają jednak uznać, by skarga kasacyjna była uzasadniona w stopniu oczywistym. Wykładnia oświadczeń woli zawartych w umowie ubezpieczenia, na tle okoliczności towarzyszących jej zawarciu i późniejszemu wykonywaniu, była już przedmiotem pogłębionych uwag Sądu

Apelacyjnego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Reguły wykładni oświadczeń woli wynikające z art. 65 k.c., opierają się na kryteriach otwartych, które wymagają uszczegółowienia przez sąd na gruncie konkretnych okoliczności sprawy. Sposób zastosowania tych reguł jest uzależniony w znacznej mierze od decyzji sądu *meriti* i powinien podlegać kontroli kasacyjnej jedynie w razie interpretacji oświadczeń woli w oparciu o oczywiście błędne przesłanki lub bez dostatecznej analizy faktów sprawy. Na tle argumentacji przedstawionej przez Sąd Apelacyjny, nie można stwierdzić, by wykładnia umowy została dokonana z rażącymi błędami, które odpowiadałyby przesłance oczywistej zasadności w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na tego rodzaju oczywiste błędy, związane z zastosowaniem art. 65 k.c. nie wskazuje także w wyraźny sposób uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie można także dostrzec, by Sąd Apelacyjny dokonał wykładni umowy ubezpieczenia w oczywisty sposób na niekorzyść ubezpieczającego, naruszając tym samym art. 15 ust. 5 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sformułowano przy tym bardziej konkretnych argumentów, które przemawiałyby za dokonaniem takiej wykładni umowy.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.